

לכן כתב רחמנא "לא תלבש שעטנו צמר ופשתים".

ללמדך, שאפילו בלבישה אסרה תורה רק בגד של צמר ופשתים, ולא כלאיים של שני מינים אחרים.

וכיון שצריך את "צמר ופשתים" לצורך גילוי זה, אין הן מותרות לצורך דרשת סמוכים. ותחזור הקושיה למקומה, שאין לנו דבר מיותר בפסוק "לא תלבש שעטנו" שנוכל לדורשו לסמוכים!

ומשינן: **אם כן**, אם נאמר שבאו "צמר ופשתים" בפסוק "לא תלבש שעטנו", כדי ללמד שאפילו בלבישה אסורים רק צמר ופשתים ולא מינים אחרים, **לשתוק קרא מיניה**, מ"צמר ופשתים", בפסוק "לא תלבש שעטנו", **ותיתי**, ותלמד שאין אסור בלבישה אלא צמר ופשתים בגזירה שוה של "**שעטנו** **שעטנו**" **מהעלאה**, שאסור בה רק צמר ופשתים [מהכלל שכל מקום שנאמר בו בגד אינו אלא צמר ופשתים].

ועתה באה הגמרא לדון במה שהסתמכנו על תנא דבי רבי ישמעאל, האומר שבכל מקום בגד הוא מצמר ופשתים, כדי לומר ש"צמר ופשתים" האמור בכלאיים הסמוכים למצות ציצית, הוא מיותר, לדרוש ממנו סמוכים, ולהתיר כלאיים בציצית.

והוינן בה: **ואליבא תנא דבי רבי ישמעאל**, שהסתמכנו עליו לומר שיש ייתור של "צמר ופשתים".

טעמא דכתב רחמנא את הייתור "צמר ופשתים", ולכן דרשינן סמוכים להתיר כלאיים בציצית.

הא לאו הכי, כלאים בציצית הוה אמינא דאמר רחמנא.

כי משמע שבלעדי הייתור הזה, לא היה עשה דוחה לא תעשה בציצית.

ותימה: **הכתיב** [במדבר טו] "**ועשו להם ציצית על כנפי בגדיהם**".

והרי כבר **תנא דבי רבי ישמעאל** את הכלל לעיל, **שכל בגדים — צמר ופשתים הם**. ואם כן, "כנפי בגדיהם" האמורים כאן, נכללים בהם גם בגדים של פשתים.

ואמר רחמנא: עביר ליה, עשה לו לבגד הפשתים, ציצית הצבועה בצבע תכלת.

וחוט התכלת, בהכרח **שעמרא** [צמר] הוא עשוי!

ומבאר הגמרא את ההכרח שחוט התכלת הוא מצמר:

וממאי דתכלת "עמרא" הוא?

יש לנו ללמוד זאת מבגדי כהונה, העשויים רק מצמר ופשתים, ולא ממינים אחרים.

ומצינו באחד הבגדים [במכנסיים], שאמרה תורה לעשותו מפשתים, שהוא צבע לבן.

ובכך גילתה התורה ששאר הצבעים שבבגדי כהונה [כמו תכלת וארגמן] הם עשויים מצמר.

שנאמר "מכנסי בד — שש משזר".